

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T. R.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu nezákonným zásahem správního orgánu, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 70/2017, jinému krajskému soudu **s e z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 6. 3. 2017 k Městskému soudu v Praze žalobu na ochranu před nezákonným zásahem předsedy Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který spatřoval v rozvrhu práce městského soudu na rok 2014 pro jeho zpětnou nepřezkoumatelnost. Nelze ověřit řádné přidělování resp. nápad jednotlivých věcí jinému možnému zákonnému soudci a dále neobsahuje algoritmus přidělování jednotlivých věcí zákonnému soudci. Současně poukázal na to, že z projednání této věci jsou vyloučeni všichni soudci městského soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba směřuje proti Městskému soudu v Praze jako správnímu orgánu, u něhož působí soudci, kteří by měli o podané žalobě rozhodovat, městský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) z důvodu, neboť by daná skutečnost mohla zavdat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů Městského soudu v Praze. Současně městský soud doplnil, tento postup navrhnul sám žalobce v podané žalobě.

Nejvyšší správní soud shledal návrh městského soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu nedůvodným.

Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. platí, že Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Zmiňované ustanovení upravuje případ tzv. nutné delegace, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc projednat a rozhodnout jako věcně a místně příslušný soud.

Nejvyšší správní soud má za to, že v projednávané věci se jedná o podobnou situaci, k níž se vyjadřoval v přípisu ze dne 17. 2. 2017, č. j. Nad 89/2017 – 9, v němž uvedl, že „*povinnost předložit věc k rozhodnutí o námitce podjatosti a posléze k příkázání věci by Městský soud v Praze neměl v případě, pokud by např. dospěl k závěru, že žaloba je nepřijatelná a je nutno ji odmítnout podle § 46 odst. 1 písmeno d) s. ř. s., eventuálně pokud by byly naplněny jiné důvody uvedené v citovaném ustanovení. V tomto případě by se totiž nedalo hovořit o vyloučení soudců „z projednávání a rozhodování věci“, ochrana žalobce by pak byla dostatečně zajištěna možností podat z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písmeno e) s. ř. s. kasací stížnost proti usnesení o odmítnutí žaloby... Bylo by za této situace systérově absurdní, kdyby soudy rozjely koloběh řízení o podjatosti či delegaci v situaci, kdy je konec řízení zahájeného takovou „žalobou“ nevyhnutelně a jednoznačně předurčen.“*

Nejvyšší správní soud má za to, že i v projednávané věci je výsledek řízení jednoznačně předurčen, neboť je již na první pohled zřejmé, že žalobu ze dne 1. 1. 2017 doručenou městskému soudu dne 6. 3. 2017 je nutné odmítnout. Pokud totiž žalobce brojí proti zásahu, který spatřuje v rozvrhu práce z roku 2014, je zjevné, že taková žaloba je opožděná, neboť jím žalovaný zásah měl být učiněn v roce 2014, tudíž je žaloba podaná v březnu 2017 zjevně opožděná – srov. § 84 odst. 1 s. ř. s., podle kterého „*žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpозději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.*“ V takovém případě je nutné žalobu odmítnout dle 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

I kdyby Nejvyšší správní soud odhlédl od této skutečnosti v podobě opožděnosti žaloby, je nutné dospět k závěru, že rozvrh práce soudu není soudně samostatně přezkoumatelný, a to ani prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 19. 9. 2012, č. j. 1 As 48/2012 - 28, „*Rozvrh práce soudu (§ 41 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů) není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s.*“ Jestliže Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že proti rozvrhu práce soudu se nelze bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., nelze jeho závěry obejít tím, že se účastníku soudního řízení připustí možnost podat proti takovému aktu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Právo účastníka řízení na zákonného soudce je dostatečně chráněno zákonnými prostředky v rámci příslušného řízení, které takový účastník vede – srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 2769/15.

Za situace, která nastala v projednávané věci, kdy se jeví zřejmé, že žalobu bude nutné odmítnout, a nedojde tedy k rozhodování ve věci samé, není nezbytně nutné řešit návrh na delegaci podle ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto návrh na příkázání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 70/2017 zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu